

Sborové OZVĚNY

Časopis sboru Českobratrské církve evangelické v Teplicích • červen 2021 • Ročník XXVI

Naděje na cestě

Milí přátelé,

učedníci jdoucí do Emauz byli vzrušeni, když ve svém společnickovi poznali Ježíše a plni radosti se vrátili do Jeruzaléma. Ježíš vlastně nikdy doopravdy neodešel. Je přítomný v žehnání a lámání chleba; každé setkání bratří a sester – jsou Emauzy. Pokaždé, když jsme na bohoslužbách, pokaždé, když se sejdem na zahradě, pokaždé,

Milé setry a bratři v Kristu,

slova Písma svatého, nad kterými se budeme zamýšlet, jsou zapsaná v evangeliu podle Lukáše v 24. kap., 32. verš. Tam čteme:

„Což nám srdce nehořelo, když s námi na cestě mluvil a otvíral nám Písma?“

když se veselíme společně s přáteli nebo s rodinou, jsme vlastně v Emauzích.

V tomto příběhu můžeme zahlédnout průběh naší vlastní modlitby. Začínáme nějak

po svém, možná jsme dokonce mrzutí, jako bychom kráčeli sami, ale Bůh se k nám připojuje a jde s námi, my ale jeho přítomnost nejprve skoro nevnímáme. Teprve když mu vylejeme

srdce, začne být naše modlitba doopravdy živá. On pozorně naslouchá a pak nám nabídne trochu světla: například se nás živě dotkne některé slovo nebo věta z Písma nebo nás napadne způsob, jak se vyrovnat s nějakým svým problémem. Uleví se nám. Možná nám dokonce začne trochu hořet srdce, jako té dvojici na cestě do Emauz!

Pokračování na 2. straně

V neděli 30. května jsme konečně mohli uspořádat výroční sborové shromáždění s volbou nového staršovstva. Kvůli pandemii s více než ročním zpožděním. Ve čtvrtek 3. června se konala jeho ustavující schůze. Na snímku v horní řadě zleva jsou Radovan Gaudyn, kurátor, Jana Pešková, náměstkyně kurátora, Tomáš Ryšavý, hospodář, Růžena Jancyková, pokladní, Markéta Zvolánková, koordinátorka pro práci s dětmi, Martin Bánoci, farář a předseda staršovstva a Jan Spodniak. Vpředu stojí Štěpánka Skalická, koordinátorka hudebního doprovodu, Hana Blažková, účetní, Pavel Jirsák a Ladislava Richterová, zapsovatelka. Obnovenému a značně omlazenému staršovstvu přejeme hodně sil a úspěchů v práci pro Farní sbor ČCE v Teplicích.

Foto: samospoušť

Naděje na cestě

Dokončení z 1. strany

Emauzský příběh nám připomíná Večeři Páně. Nejprve při ní nasloucháme Božímu slovu a potom společně slavíme to, co se stalo základem naší víry. Ježíš nám nedává pouhý obyčejný chléb, ale sebe sama. V hloubce našich srdcí nás sytí a vyživuje na naší životní cestě. Bůh se nám sám odevzdává! Nemusíme dělat nic jiného, než se odevzdat a být dostatečně hladoví, abychom jej mohli přijmout.

Učedníci, kteří se bez dechu vrátili z Emauz, vyprávějí, jak potkali a poznali Ježíše. A když jim při tom hoří srdce, uvědomují si znovu, že je Ježíš s nimi. A on je uklidňuje a utiňuje. Včera je rozptylovalo jejich zklamání. Dnes si s ostatními učedníky užívají Boží přítomnost. Nejprve jsou emauzští učedníci plni smutku a zmatku, to je přesný obraz i naší doby, která je uspěchaná a nervózní... A není to snad i obraz církve? Nejsme i my takovými emauzskými učedníky?

Dříve jsme mu věřili, že ON je náš Mesiáš, Spasitel. A najednou všechno skončilo. Všechny naděje zhasly, světlo na konci tunelu nevidíme. Nietzsche řekne: „Bůh je mrtev! Bůh zůstane mrtev!

A my jsme ho zabili!“ Bůh je mrtvý a my jsme jako živí? Nebude to trochu opačně? Bůh je živý, ale náš život bez něho je mrtvý? Cesta emauzských učedníků je i pro nás ... cestou k poznání Krista. O těchto učednících se nedá říct, že by to byli ateisté, tvrdošíjní a nepřístupní nepřátelé evangelia. Učedníci měli nějakou naději. A domnívají se, že již nemohou doufat. Události totiž probíhaly jinak, než jak doufali, nebo – obezřetně řečeno – jak si sami vykládali své vlastní naděje. Domnívali se, že doufají ve vykoupení a svobodu.

I naše vlastní názory o našich nadějích i o naději samé jsou vždy ještě na cestě. Nejsme suverénními pány svých cest. Avšak podle jejich názoru všechno zřejmě skončilo ve chvíli, kdy byl vynešen rozsudek smrti, kdy byl přibit na kříž a pohřben ten, v kterého věřili. Jedna z možností je vzdát to a odejít. Existují situace, kdy si skutečně nelze již nic přát, kdy se nedá říci nic jiného než: doufali jsme. Jejich naděje byla pověšena na dřevo kříže a pak pohřbena v hrobě, je to prostě jednoduchá skutečnost, kterou nelze žádným teoretickým vysvětlováním odstranit ze světa.

A tak jdou pryč, domů nebo někam jinam, ale v každém případě pryč. Odcházejí – a – mluví. Chtějí snad otupit bezútěšnost své samoty mluvením, prázdnotu srdce planými řečmi a dát tak příležitost Bohu vmísit se do rozhovoru. V tomto útěku a odcházení – nacházejí Boží milost. A Bůh hovoří spolu s námi také tam, kde se domníváme, že jsme velmi osamoceni, právě tam, kde o něm mluvíme jako o mrtvém Bohu. V poznání jeho osoby spočívá spása, je nesporná pravda, že ani sám jasný zrak nemůže poznat, že on, Pán, je zde a jde s námi, že se dokonce sám účastní odchodu. Přechází přes cestu mnohých, kteří to vůbec nezpozorují. Není známo, kdy přijde a kdy odejde.

Učedníci se cítí vedle tohoto neznámého člověka dobře, a proto chtějí, aby s nimi zůstal. A jejich prosba nevyjde naprázdno a něčeho nečekaného se dočkají. Při lámání chleba se poutník konečně dá poznat a ihned jim zmizí z očí: už ho nepotřebují mít před očima, protože ho vidí srdcem, dokonce ho mají v srdci. Poslouchání a vysvětlování biblických příběhů může zahrát naše srdce, ale nemusí otevřít naše oči. Učedníci jsou na místě, etapa doprovodu končí.

Ježíš nedává najevo žádný neklid, tím méně zklamání, že se mu za celou předchozí dobu nepodařilo to, k čemu je chtěl přivést. Naopak, zůstává plný respektu vůči jejich svobodě, ani se nepodbízí. Přijímá pozvání do jejich soukromí a tam, stále ještě nepoznan, opakuje své gesto: žehná a láme chléb. Z pozvaného se stává hostitel. Dovršuje to, co bylo započato a rostlo prostřednictvím doprovázení, konverzace a výkladu Božího slova: jejich oči se otvírají, oni ho poznávají.

Bůh se k nám připojuje na cestách – někdy tak nenápadně, že si toho ani nevšimneme. Je s námi tam, kde spolu mluvíme, kde probíráme otázky víry, kde otvíráme stránky Bible, tam, kde Ho oslavujeme písněmi. Je na cestách prašných i na odlehlých stezkách. Je všude tam, kde se společně v Jeho jménu stoluje, kde se láme chléb. Kde se sytí hladoví, kde se tiší bolest. Je při našich modlitbách i dlouhých večerech. Nezjevuje se mimo nás, ale v nás, jako náš život. Jenže pokud nebudeme mít odvahu ztratit z očí staré břehy, neobjevíme žádný nový život. Amen.

Martin Bánoci,
Teplíce, 11. 4. 2021

Při „střídání stráží“ se patří poděkovat za svědomitou práci dlouholetým presbyterům, kteří již nekandidovali. Především sestře kurátorce Věře Grögerové za 13 let věrné služby, dále sestřám Janě Matuchové a Vlastě Kittlerové a bratřím Milanu Jancykovi, pečlivému hospodáři a také Vlastimilu Vondráčkovi. Věříme, že budou velkou oporou nového staršovstva.

Foto Jana Pešková

Nemluvíme, ale vzpomínáme

V neděli 6. června jsme se rozloučili s naší sestrou Jaroslavou Horákovou. Byla velkou osobností, která na vlastní oči viděla T. G. Masaryka i Adolfa Hitlera, nebo třeba mluvila s přeživším z Titanicu. Vždy dodávala radost do našich sborových setkání. Rád bych s vámi sdílel pár okamžiků, které mi zůstaly v paměti.

První takovou chvílí byla její řeč, když jsme jí přáli k jejím narozeninám. Podělila se s námi o své životní motto: „Pokud bude Bůh v našem životě na prvním místě, to ostatní bude vždy na tom správném místě.“ Prostá věta, která dokázala plně nahradit celé kázání, a vystihuje podstatu křesťanského života. Kéž bychom ji měli všichni zarytout hluboko ve svých srdcích. Vzpomínám si také na poslední návštěvu sestry Horákové v našem kostele. Před kostelem jsme se bavili, že jí není moc dobře, že byla za lékařem, ale neměl by to být covid.

Nabídl jsem jí, že ji odvezu domů do Řetenic. Mou nabídku přijala. Cestou jsem ještě mohl odvézt sestru Šulekovou na nádraží. Se sestrou Horákovou jsme si po cestě povídali. Vyprávěla mi, jak chodili na návštěvy v 50. letech za svými blízkými, kteří byli vězněni z politických důvodů. Nemohli si ani zamávat, aniž by nebyli napomenuti dozorcí. Když jsem sestru dovezl domů, řekla mi při vystupování z auta: „Děkuji Vám, bratře“. Tehdy mě to obrovsky pohládilo po srdci. Není zvykem, že by mě starší členové oslovovali bratře. Uvědomil jsem si, jak takové oslove-

ní, které může působit třeba zastarale, je důležité, protože nám ukazuje naši rovnost. Bylo to naposledy, kdy jsem naši milou sestru viděl a mluvil s ní. Když jsem jako malý kluk chodil na setkání dětí, jednou tam bratr farář Opočenský říkal, že my evangelíci moc o smrti nemluvíme. Není to totiž lidskou záležitostí. Pro člověka by mělo být v popředí zájmu to, co je na našem světě, starat se hlavně o živé. Vracet se neustále k zemřelým nám nic nepřinese. Sestra Horáková se ochotně starala o naše starší členy sboru. Chodila za nimi a povídala si s nimi o tom, co se u nás děje nového. Naopak nám ve sboru pak říkala, jak se našim starším členům, kteří zrovna nemohou na bohoslužby, daří. Komunikace s nemocnými nebyla ale vždy snadná. Sestra

Horáková měla pro to svou osobitou frázi, kterou jsme slyšeli neděli co neděli: „Nemluví, ale vzpomíná...“ Tak je to asi i u nás evangelíků. Moc o smrti a zemřelých nemluvíme, ale vzpomínáme. Na osobnosti, jakou byla sestra Horáková, nemůžeme totiž jen tak zapomenout.

Radovan Gaudyn

Otázka pro...

Radovana Gaudyna, nového kurátora FS ČCE Teplice:

Co čeká sbor pod vaším vedením v nejbližším období?

Sbor čekají velké výzvy. Plánů máme opravdu mnoho. Trochu nenápadnou výzvu, která však svým významem převyšuje všechny ostatní, beru nutnost určení si směru, kterým se má naše společenství vydat. Musíme si definovat cíle a čas, ve kterém jich chceme dosáhnout. Debátujeme ve sboru o velké rekonstrukci našeho kostela, aby více vyhovoval společnému setkávání a byl zároveň bezbariérový. Další výzvy jsou možná menší, ale také náš sbor posunou o něco dál. Dnešní doba si žádá ztransparentnění celého našeho konání. Fungovat můžeme

pouze díky darům, které dostáváme od členů i nečlenů našeho společenství. Proto musí mít všichni pocit, že každá koruna, kterou věnujeme na naši činnost, má smysl. Mou vizí

pro náš sbor je i být hodnotovým ostrůvkem pro celé město. Můžeme nabídnout prostory, kde se dají konat přednášky, debaty nebo třeba benefiční koncerty, jak se tomu dělo už v minulosti. Společenskou zodpovědnost beru jako povinnost každého křesťana. Vráťím se tedy na začátek – plánů je opravdu mnoho. Není jedinec, který by je dokázal plně realizovat. Pokud jim máme vdechnout život, je třeba nás všech. Proto ze srdce děkuji každému, kdo je ochoten pro náš sbor pracovat a utvářet tak prostředí, které nám bude vždy druhou rodinou.

Ořechové rohlíčky sestry Horákové

Suroviny: ½ kg hladké mouky, kostka droždí, 1 balíček vanilkového cukru do kvásku, 5 – 6 lžic mléka, 1 kostka Hery. Do náplně pak 20 dkg mletých ořechů, 15 dkg moučkového cukru, 3 – 4 lžice rumu, 1 celé vejce, voda
Postup: připravíme kvásek bez mouky, přidáme jednu kostku rozpuštěné a vychladlé Hery a 1 celé vejce. Přidáme mouku a vypracujeme těsto. Hned, bez kynutí ho rozdělíme na 8 částí, každou z nich vyválíme do kruhu, každý kruh rozdělíme na 8 částí. Získáme tak 8 trojúhelníků. Na širší část trojúhelníku položíme trochu náplně a stočíme do rohlíčku. Ty dáme na pečicí papír na plech a při teplotě 170 – 180 stupňů upečeme. Z těsta a náplně vytvoříme cca 64 rohlíčků.

Recept poskytl Gyöngyi Šuleková, foto je ilustrační

Ze života sboru Českobratrské

Úklid farské zahrady

V sobotu 22. května se nás na brigádě na farské zahradě sešlo dvacet. A udělali jsme dost práce. Muži opravili plot, vyvěsili poutač na Noc kostelů a dětem postavili trampolinu. Bětka Gaudynová a Matko Bánoci posekali obě zahrady, ostatní ženy se podílely na úklidu zahrady, chodníku kolem kostela a přípravě jídla. Tomáš Ryšavý s manželkou Hankou se ujali grilování, na klobásách i zelenině jsme si pak všichni pochutnali.

Foto SO

Naši oslavenci

Tentokrát se jich sešlo víc. A byli mezi nimi jubilanti. Eva Andrejsová a Roman Gaudyn oslavili šedesátku a Vít Vondráček 30 let. Blahopřejeme a vprošujeme pro ně Boží blízkost. O společný oběd a svačinu na farské zahradě se postarali oslavenci, a i když bylo chladné počasí, bavili se všichni výtečně. Za pozvání a hostinu děkujeme!

Foto Aneta Gaudynová,
Vláda Šavel a Ladka Richterová

Noc kostelů u evangelíků

Také tepličtí evangelíci se letos už tradičně připojili k mezinárodní Noci kostelů. Příchozí získali od Milana Jancyka razítko a drobné dárky, mohli si prohlédnout bohoslužebné náčiní, knihu z roku 1615 a pohovořit s farářem sboru. Varhanní koncert nevidomého Ondřeje Krejči, žáka litvínovského gymnázia, vyslechla zaplněná modlitebna. Celkem k nám zavítalo 135 hostů. Děkujeme za návštěvu a těšíme se na další setkání. Tím bude v sobotu 26. června odpoledne multižánrový festival Doma na zahradě. Jste srdečně zváni, přátelé.

Foto SO

Seniorátní setkání v Řehlovicích

Vloni se kvůli pandemii konat nemohlo, a tak jsme se všichni těšili. V sobotu 5. června odpoledne se sice mraky po nebi honily, ale měli jsme štěstí – nepršelo. Teplíčkí byli početně zastoupeni a přispěli i k programu. Vystoupila hudební skupina Spadlpes, Mařko Bánoci se postaral o soutěže pro děti, které se náležitě vyřádily. S písničkářem Rostou Čurdou došlo i na tanec. Kdo chtěl, mohl si zakoupit výrobky chráněných dílen Diakonie ČCE v Litoměřicích a Mostě. Manželé Vladíkovi pekli úžasné palačinky, opékaly se buřty. Setkání jsme si užili včetně nejmladšího účastníka – Natanaela Bánociho. Tak zase napřesrok!

Máme smělé plány

Jak zmínil na 3. straně tohoto vydání nový kurátor sboru Radovan Gaudyn, plánů máme mnoho.

Tím největším projektem pravděpodobně bude bezbariérový vstup do kostela. Ulevilo by se tak starším členům sboru, kteří se hůře pohybují. Na pomoc jsme si přizvali odborníka, který přísně funkcionalistickou stavbu Miloslava Tejce, jakých je v ČR

poskrovnou, velmi obdivuje. Je jím architekt Petr Sedláček, který nás seznámil s návrhem studie. Pro nezasvěcené je podepsán pod návrhem a realizací lázeňského Thermalia, Zimáku a dalších pozoruhodných objektů v Teplicích. Foto SO

Milá návštěva

O svatodušní neděli křtil náš farář Matko Bánoci v Ústí nad Labem svého synovce. U nás kázal a Večeři Páně společně s kurátorkou Věrou Grögerovou podával emeritní farář Jan Opočenský ze Žitenic. Přijel pochopitelně i se svou milou manželkou Danou. Po boho-

službách jsme si na zahradě pěkně popovídali. Manžele Opočenských i jejich potomky s rodinami vždycky rádi přivítáme. Vždyť v Teplicích žili, když byl bratr farář u nás v činné službě. V minulých letech jsme s nimi strávili pěkné chvíle. Foto SO

Pekli jsme pro zdravotníky a vařili bezdomovcům

Do akce „Pečeme pro zdravotníky“ se zapojili naši členové a strhli s sebou i ostatní denominace.

Voňavé dobroty farář Matko Bánoci naložil a odvezl do teplické nemocnice, kde je kaplanem. Zdravotníci naši snahu s velkým poděkováním ocenili. Stejně tak v zimě a na jaře vařila obědy skupina ve složení Lia

a Martin Bánociovi, Štěpánka Skalická, Aleš Homuta a Ladka Richterová o několika sobotách pro lidi bez domova, kteří se scházejí v nízkoprahovém centru Květina. Také oni si jídlo pochvalovali.

Nízkoprahové centrum Květina.

Početná rodina Gaudynových při oslavě Romanových šedesátin na farské zahradě. Foto Vláda Šavel

Těšíme se!

Bývalá kolárna na náměstí ve Strmilově na jihu Čech se v červenci na jeden týden opět stane naším domovem. Zájem byl opravdu veliký, takže je plně obsazeno. Těšíme se na dobrodružství i na setkání s evangelíky ze Zlína, Hradce Králové, Prahy, Litoměřic a z Plzně. Řečeno slovy klasika: Léto budiž pochváleno!

Kontakt:

Mgr. M. Bánoci
tel.: 722 695 008
martin.banoci@gmail.com

Sbor ČCE Teplice

VYSTOUPÍ

14:00 - divadlo o.s.u.m
Pohádka: *Divotvorný mlýnek*

15:15 - country kapela
Kdo má zrovna čas

16:16 - kapela
Betsaida

17:17 - české lidovky
Ondřej Krejča

18:18 - romská kapela
Cardase

19:19 - multi-žánrová kapela
Spadipes

Multi-žánrový festival

DOMA NA ZAHRADE

sobota
26.června 2021
J.V. SLÁDKA 2006/16, TEPLICE

Statutární město
TEPLICE

ČESKOBATRSKÁ CÍRKEV EVANGELICKÁ
FARNÍ SBOR V TEPLICÍCH

Pravidelná shromáždění

NEDĚLE:

- 9.30 h. – bohoslužby Teplice
- 10.00 h. – nedělní škola

ÚTERKY:

- 15.00 h. – Klub dětí
- 16.00 h. – Konfirmační příprava
- 17.00 h. – Biblická hodina

PÁTKY:

jedenkrát měsíčně:

- 18.00 h. – Ekumenické setkání mládeže každého věku
- 19.00 h. – Ekumenické setkání mužů

O prázdninách se pravidelná shromáždění kromě bohoslužeb nekonají.

Máte-li možnost, sledujte dění ve sboru ČCE také na internetu:

www.cceteplice.cz

Vzpomínky na Velkou Lhotu u Dačic

Dačice, památník kostky cukru, který se v Dačicích vyráběl od roku 1843.

Léto roku 2019 zůstalo mým vnoučatům i mně v hluboké paměti. Týden v červenci jsme trávili na jihu Vysočiny v okolí Telče.

Něco takové jsem ještě neviděla. Malá vesnička, uprostřed vede cesta do kopce, na obou stranách kostel. Oba kostely jsou evangelické, ani jeden katolický. Měli jsme štěstí setkat se tam s doc. PhDr. Evou Melmukovou a jejím synem, farářem ThDr. Petrem Melmukem, Th.D, kteří doprovázeli návštěvu z Holandska. Paní docentka byla tak milá, že nám vysvětlila historii obou kostelů. Ona sama se sice narodila v Římě, ale srdcem patří na Vysočinu. Je známá historička, etnografka a také farářka Českobratrské církve evangelické. Už léta žije v Telči na Jihlavsku, v krásném historickém domě na Náměstí Zachariáše z Hradce. Život ji vedl různými cestičkami a ne každá byla jednoduchá. Eva Melmuková, rozená Šašecí, se ale ke všemu stavěla tak, jak ji to učil dědeček, poctivě. S dětmi jsme zajeli i do Dačic, Slavonic a Telče.

Gyöngyi Šuleková

Uvnitř kostela s doc. Evou Melmukovou.